

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní JUDr. Alenou Hockou v právní věci *žalobce: M.W., bytem ..., proti žalované: Česká správa sociálního zabezpečení, se sídlem Křížová 25, 225 08 Praha 5 (dále jen ČSSZ), v řízení o žalobě ze dne 29.1.2018 proti rozhodnutí žalované ze dne 7.12.2017 č.j. ..., o invalidní důchod,*

t a k t o :

I. Žaloba se z a m í t á.

II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Soud upozorňuje, že řízení v projednávané věci je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., *soudní řád správní* (dále jen *s.ř.s.*), a pro návrh na přezkoumání rozhodnutí je stanoven termín *žaloba*, účastníci jsou označováni *žalobce* a *žalovaný*. Dle § 75 odst. 1 s.ř.s. při přezkoumání rozhodnutí vychází soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, tj. v této věci *stav ke dni 7.12.2017*, a ke zhoršení zdravotního stavu po tomto datu nelze přihlídnout; změny a zhoršení mohou být zhodnoceny pouze v novém řízení na základě nové žádosti, kterou je třeba podat u příslušné OSSZ. Ve věcech důchodového pojištění *rozhoduje specializovaný samosoudce*, který má práva a povinnosti předsedy senátu (§ 31 odst. 2, 3 s.ř.s.).

*Včasnou žalobou ze dne 29.1.2018 se žalobce domáhal přezkoumání napadeného rozhodnutí žalované ze dne 7.12.2017 č.j. ..., jehož kopie byla připojena, kterým žalovaná zamítla jeho námitky a potvrdila rozhodnutí ČSSZ č.j. ... ze dne 10.7.2017, jímž byla zamítnuta jeho žádost o invalidní důchod pro nesplnění podmínek dle § 38 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění (dále jen **zákon**), neboť podle posudku Okresní správy sociálního zabezpečení (dále jen **OSSZ**) Sokolov ze dne 27.6.2017 není invalidní, jelikož jeho*

pracovní schopnost z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu poklesla pouze o 20%. V odůvodnění rozhodnutí ze dne 7.12.2017 bylo uvedeno, že novým posudkem o invaliditě vypracovaným lékařem ČSSZ dne 4.12.2017 bylo zjištěno, že žalobce není invalidní, i když se jedná o dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav, jehož rozhodující příčinou s nejvýznamnějším dopadem na pokles jeho pracovní schopnosti je zdravotní postižení uvedené v kapitole VI, položce 9a) přílohy vyhlášky č. 359/2009 Sb., o posuzování invalidity (dále jen **vyhláška**), pro které se stanovuje míra poklesu pracovní schopnosti 10% a vzhledem k jeho vlivu na schopnost využívat dosažené vzdělání, zkušenosti a znalosti, na schopnost pokračovat v předchozí výdělečné činnosti nebo na schopnost rekvalifikace byla tato hodnota zvýšena dle § 3 odst. 2 citované vyhlášky o 10% na celkových 20%.

Žalobce v žalobě mimo jiné vyjádřil nesouhlas s napadeným rozhodnutím, neboť dle něho je nezákonné, protože jím mu byl způsoben nepřiměřený zásah do jeho práv a to práva na spravedlivý proces a zásady zjišťování objektivní pravdy před orgány státní správy, čímž došlo k porušení § 90 odst. 1, 2 zákona č. 582/1991 Sb. a § 2 odst. 3, 4 zákona č. 500/2004 Sb. (dále jen **správní řád**). Dále namítal, že v důsledku svého zdravotního stavu není schopen vykonávat práci tak, jak byl vždy zvyklý a vyjádřil přesvědčení, že pokud jeho zdravotní stav přezkoumá lékař, znalec v oboru zdravotnictví, dospěje k jiným závěrům, než ke kterým dospěl posuzující lékař, proto požadoval vypracování revizního znaleckého posudku. Závěrem navrhl zrušení napadeného rozhodnutí ze dne 7.12.2017 i jemu předcházejícího rozhodnutí ze dne 10.7.2017 a přiznání nákladů řízení.

Z obsahu vyžádaného posudkového spisu OSSZ Sokolov vedeného ohledně žalobce a v něm založeného záznamu o jednání a posudku o invaliditě této OSSZ ze dne 27.6.2017 a záznamu o jednání a posudku o invaliditě v řízení o námitkách vypracovaného ČSSZ pracoviště Plzeň dne 4.12.2017 soud zjistil, že žalobce nebyl uznán invalidní dle § 39 odst. 1 zákona, neboť z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu, jehož rozhodující příčinou s nejvýznamnějším dopadem na pokles pracovní schopnosti je zdravotní postižení uvedené v kapitole VI., položce 9a) přílohy vyhlášky, poklesla jeho pracovní schopnost o 10% a tato míra poklesu ve smyslu § 3 odst. 2 citované vyhlášky byla zvýšena o 10% na celkových 20%.

Žalovaná ve svém obsáhlém vyjádření dne 16.2.2018 k žalobě uvedla mimo jiné, že s ohledem na námitky žalobce navrhuje důkaz posudkem Posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí (dále jen **komise** či **PK MPSV**) ve smyslu § 4 odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb.; dále žalovaná sdělila, že i nadále trvá na svém rozhodnutí ze dne 7.12.2017 a navrhuje soudu zamítnutí žaloby. (*Vyjádření bylo zasláno i žalobci.*) Ze zasláního dávkového spisu vedeného žalovanou ohledně žalobce vyplývá, že napadené rozhodnutí ze dne 7.12.2017 bylo žalobci doručeno dne 13.12.2017.

V této projednávané věci se jedná o dávku podmíněnou zdravotním stavem a v takovém případě je rozhodnutí soudu závislé především na odborném lékařském posouzení. Ve správním soudnictví ve věcech důchodového pojištění posuzují zdravotní stav a pracovní schopnost pojištěnců PK MPSV, jak vyplývá z § 4 odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení. K žádosti soudu PK MPSV-pracoviště v Plzni vypracovala po jednání konaném dne 15.5.2018 posudek, když jednání byl přítomen odborný lékař z oboru neurologie, žalobce svoji nepřítomnost písemně omluvil. V posudku komise uvedla, že k datu vydání napadeného rozhodnutí (7.12.2017) žalobce nebyl invalidní podle § 39 odst. 1 zákona, protože nešlo o pokles pracovní schopnosti z důvodu dlouhodobě

nepříznivého zdravotního stavu nejméně o 35%. Dle doložené zdravotní dokumentace hodnocené i psychiatrem dne 5.4.2018 a internistou dne 17.4.2018, jakož i neurologem, se jedná o dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav, jehož rozhodující příčinou je prokázaná neuropatie tenkých vláken postihující obě dolní končetiny nejasné etiologie, v.s. spolupodíl dyslipidemie, s chronickou neuropatickou bolestí. Žalobce má výrazné subjektivní obtíže, dosavadní léčba mu nepřinesla zatím úlevu. V klinickém objektivním nálezu však motorická funkce dolních končetin není omezena, jedná se o postižení sensitivní, je prokázano postižení tenkých vláken. K datu napadeného rozhodnutí PK MPSV hodnotila míru poklesu pracovní schopnosti oproti posouzení lékařem OSSZ a ČSSZ podle kapitoly VI, položky 9b) přílohy vyhlášky, středně těžké funkční postižení, pro které je stanovena míra poklesu pracovní schopnosti v rozmezí 20-40%, neboť jsou postiženy obě dolní končetiny. I když žalobce udává výrazné subjektivní potíže, funkčně se jedná o lehké postižení funkce dvou končetin, neboť se jedná o postižení sensitivní, porucha motorických funkcí ani podstatné omezení pohyblivosti dolních končetin není prokázano, některé denní aktivity jsou omezeny. PK MPSV hodnotila míru poklesu pracovní schopnosti s ohledem na další zdravotní postižení ve středu procentního rozpětí, tj. 30%. Žalobce je plně orientovaný, bez známek poruch vnímání a myšlení, je však léčen na psychiatrii pro úzkostně depresivní symptomatologii, která je v přímé souvislosti se základním neurologickým onemocněním a je reaktivního charakteru. Z interních onemocnění je nejvýznamnější ischemická choroba srdeční s prodělaným infarktem myokardu a s implantací 1 stentu, s dobrým funkčním kardiálním nálezem, dobrou systolickou funkcí levé komory srdeční, kardiopulmonálně je posuzovaný kompenzovaný, funkčně v I. třídě dle NYHA. Další přidružená interní onemocnění (*paroxysmální fibrilace síní, arteriální hypertenze kompenzovaná léčbou, dyslipidemie, jaterní steatóza, idiopatická erythrocytoza - primární myeloproliferativní onemocnění nebylo prokázano*) mají na míru poklesu pracovní schopnosti jen malý dopad. Dále komise uvedla, že není vhodné pracovní zařazení pro těžkou fyzicky náročnou práci, práci v nepříznivých klimatických podmínkách, s přetěžováním dolních končetin delším stáním nebo chůzí či v nočních směnách; žalobce je schopen využít získanou kvalifikaci v přiměřeném zaměstnání (*umí německy, práce s PC, vytváření programů*). Také bylo uvedeno, že žalobce uvádí, že jeho zdravotní stav mu nedovoluje vykonávat pracovní činnost, ale dle zprávy z poslední kontroly v nervosvalové poradně ze dne 4.4.2018 však stávající profesi vykonává, práci zvládá, soustředit se může. (*Stejnopis posudku byl doručen žalobci i žalované.*)

Poté žalobce před dožádaným Okresním soudem v Sokolově dne 19.6.2018 setrval na podané žalobě a nesouhlasil s obsahem posudku PK MPSV, neboť zohlednil pouze „základní“ pracovní omezení a nikoli psychiatrickou diagnózu a polyneuropatii, stručně popsal i svůj zdravotní stav a souhlasil s tím, aby u procesního soudu bylo jednáno v jeho nepřítomnosti, neboť se kvůli své imobilitě nedostaví.

K žádosti soudu PK MPSV doplnila svůj posudek dne 18.7.2018 a v závěru tohoto doplnění setrvala na svém posudku ze dne 15.5.2018 a dále uvedla, že žalobce neuvedl žádné nové skutečnosti, které by již komisi nebyly známy při jednání dne 15.5.2018, jen v protokolu upřesnil charakter a nároky vykonávaného zaměstnání. Komise nesouhlasila s názorem, že nebyla zohledněna diagnóza polyneuropatie, neboť toto zdravotní postižení vyhodnotila jako rozhodující s největším dopadem na míru poklesu pracovní schopnosti. Na základě doložených lékařských nálezů je objektivně prokázané lehké funkční postižení (*jedná se o lehké postižení funkce dvou končetin, neboť nebyla prokázána porucha motorických funkcí ani podstatné omezení pohyblivosti obou dolních končetin*). Také uvedla, že při souběhu několika zdravotních postižení majících vliv na pokles pracovní schopnosti se jednotlivé hodnoty míry poklesu pracovní schopnosti stanovené pro jednotlivá zdravotní postižení

nesčítají, ale procentní míra poklesu pracovní schopnosti se stanoví podle zdravotního postižení s nejvýznamnějším dopadem na pokles pracovní schopnosti, což je v této věci neuropatie tenkých vláken postihující obě DK nejasné etiologie. Psychiatrická diagnóza byla zhodnocena psychiatrem a popisovaná úzkostně depresivní symptomatologie je v souvislosti se základním neurologickým onemocněním, je reaktivního charakteru a její dopad na míru poklesu pracovní schopnosti PK MPSV v posudku zohlednila stanovením míry poklesu v rámci proc. rozpětí příslušné kapitoly a položky pro stanovenou rozhodující příčinu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu tak, jak jsou uvedeny v příloze vyhlášky. Závěrem komise uvedla, že k úpravě pracovních podmínek v dosavadním zaměstnání s ohledem na konstatovaný dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav je možné požádat o statut osoby zdravotně znevýhodněné.

Ústního jednání u zdejšího soudu dne 16.8.2018 se žalobce nezúčastnil, svoji nepřítomnost omluvil, a zástupce žalované závěrem navrhl zamítnutí žaloby s ohledem na závěr posudku PK MPSV a jeho doplnění, neboť panu žalobci se nepodařilo prokázat, že by byl invalidní.

S účinností od 1.1.2010 je stanoveno v § 39 zákona následující:

(1) Pojištěnec je invalidní, jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu nastal pokles jeho pracovní schopnosti nejméně o 35 %.

(2) Jestliže pracovní schopnost pojištěnce poklesla

a) nejméně o 35 %, avšak nejvíce o 49 %, jedná se o invaliditu prvního stupně,

b) nejméně o 50 %, avšak nejvíce o 69 %, jedná se o invaliditu druhého stupně,

c) nejméně o 70 %, jedná se o invaliditu třetího stupně.

(3) Pracovní schopností se rozumí schopnost pojištěnce vykonávat výdělečnou činnost odpovídající jeho tělesným, smyslovým a duševním schopnostem, s přihlédnutím k dosaženému vzdělání, zkušenostem a znalostem a předchozím výdělečným činnostem. Poklesem pracovní schopnosti se rozumí pokles schopnosti vykonávat výdělečnou činnost v důsledku omezení tělesných, smyslových a duševních schopností ve srovnání se stavem, který byl u pojištěnce před vznikem dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu.

Od 1.1.2010 se za rozhodující příčinu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu považuje takové zdravotní postižení, které má nejvýznamnější dopad na pokles pracovní schopnosti pojištěnce /§ 2 odst. 3 věta druhá vyhlášky č. 359/2009 Sb./. Pro úplnost krajský soud dodává, že dle § 3 odst. 1 vyhlášky v případě, že příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu pojištěnce je více zdravotních postižení a v důsledku působení těchto zdravotních postižení je pokles pracovní schopnosti pojištěnce větší, než odpovídá horní hranici míry poklesu pracovní schopnosti určené podle rozhodující příčiny dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu, lze tuto horní hranici zvýšit až o 10 procentních bodů.

Dle § 3 odst. 2 citované vyhlášky v případě, že dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav pojištěnce má takový vliv na jeho schopnost využívat dosažené vzdělání, zkušenosti a znalosti, na schopnost pokračovat v předchozí výdělečné činnosti nebo na schopnost rekvalifikace, že pokles pracovní schopnosti pojištěnce je větší, než odpovídá horní hranici míry poklesu pracovní schopnosti u příčiny, popřípadě rozhodující příčiny dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu, lze tuto horní hranici zvýšit až o 10 procentních bodů. Podmínky pro toto zvýšení byly shledány lékařem OSSZ i ČSSZ, jak uvedeno shora.

Podle § 38 písm. a) zákona má pojištěnec nárok na invalidní důchod, jestliže nedosáhl

věku 65 let nebo důchodového věku, je-li důchodový věk vyšší než 65 let, a stal se invalidním a získal potřebnou dobu pojištění, pokud nesplnil ke dni vzniku invalidity podmínky nároku na starobní důchod podle § 29, popřípadě, byl-li přiznán starobní důchod podle § 31, pokud nedosáhl důchodového věku.

Žalobce se podanou žalobou domáhal přiznání invalidního důchodu z důvodů v ní uvedených. Subjektivní pocit žalobce o tom, že by mu měl být přiznán invalidita pro jím popsané zdravotní potíže, však nemůže být důvodem pro přiznání požadované invalidity, není-li podložen objektivně zjištěným zdravotním stavem. Invaliditu v příslušném stupni lze přiznat pojištěnci pouze tehdy, jestliže vyplývá z výsledků lékařských vyšetření a nikoliv proto, že pojištěnec je subjektivně o své invaliditě přesvědčen či argumentuje důvody shora uvedenými. Navíc nelze ani přehlédnout, že důkazní břemeno spočívá na žalobci, tudíž prokázání tvrzení ohledně invalidity prokazuje zejména lékařskými zprávami ošetřujících lékařů, které jsou posudkově zhodnoceny posudkovými lékaři OSSZ či ČSSZ nebo PK MPSV, jelikož pouze ti jsou ze zákona oprávněni k posuzování invalidity pojištěnců.

Žalobce neprokázal, že je invalidní alespoň pro invaliditu prvního stupně, neboť i dle stěžejního důkazu, jímž je v tomto řízení posudek PK MPSV a jeho doplnění, není invalidní, jelikož míra poklesu jeho pracovní schopnosti činí pouze 30%, nikoli nezbytných minimálně 35%. Neznamená však, že je nesprávné či dokonce nezákonné rozhodnutí žalované, pokud není v souladu s požadavkem žalobce ohledně invalidity, neboť rozhodující je výsledek posouzení zdravotního stavu ve vztahu k invaliditě posudkovými lékaři a komisí v souladu s platnou právní úpravou. Soud rovněž nezjistil, že by byl žalobci způsoben nepřiměřený zásah do jeho práv a to práva na spravedlivý proces a zásady zjišťování objektivní pravdy před orgány státní správy, jelikož se osobně zúčastnil jednání o posouzení jeho zdravotního stavu u OSSZ Sokolov, jednání u posudkového lékaře ČSSZ a u PK MPSV v Plzni se nezúčastnil. Při těchto jednáních byly posudkově zhodnoceny všechny předložené lékařské zprávy ošetřujících odborných lékařů žalobce, jak je zřejmé z obsahu předmětných posudků a zjištěná funkční postižení byla zhodnocena dle příslušné přílohy shora uvedené vyhlášky.

Pokud u žalobce dojde (*nebo již došlo*) ke zhoršení jeho zdravotního stavu, má kdykoliv znovu možnost podat žádost o přiznání invalidity (*prvního až třetího stupně*) v novém správním řízení (*nejlépe po poradě se svými ošetřujícími lékaři*). Přiznání invalidity není vázáno na situaci na trhu práce, na nemožnosti zajistit si vhodné zaměstnání apod. Soud také připomíná, že posudkoví lékaři i komise jsou oprávněni posoudit zdravotní stav ve vztahu k invaliditě toliko na základě doložené dostatečné zdravotní dokumentace pojištěnce žádajícího o invalidní důchod. Rozhodující však je aktuální zdravotní stav pojištěnce zjištěný odbornými lékaři a z něho vyplývající funkční postižení, které je pak posuzováno dle platné právní úpravy, tj. dle shora citované vyhlášky. Je-li pojištěnec uznán invalidním, pro výplatu invalidního důchodu musí splňovat i další podmínku a to potřebnou dobu pojištění, jak uvedeno shora.

Po zhodnocení provedených důkazů dospěl v této věci soud k závěru, že *žaloba proti napadenému rozhodnutí žalované ze dne 7.12.2017 není důvodná*. Při posouzení zdravotního stavu a dochované pracovní schopnosti žalobce vycházel soud především z posudku PK MPSV ze dne 15.5.2018 i jeho doplnění ze dne 18.7.2018 vypracovaného na základě řádně zjištěného zdravotního stavu žalobce, neboť komise pro jeho posouzení měla odborné lékařské nálezy zejména z doby před vydáním napadeného rozhodnutí. Soud považuje za přesvědčivé i posudkové závěry, k nimž komise na základě zjištěných skutečností dospěla, neboť v posudku je řádně stanovena hlavní příčina dlouhodobě nepříznivého zdravotního

stavu žalobce, je popsána míra funkčního postižení vyplývající z jeho onemocnění, řádně je odůvodněn posudkový závěr, je stanoveno i omezení, které však žalobce nevylučuje zcela z možnosti výkonu zdravotně vhodného zaměstnání. Lékař OSSZ, který vypracoval podkladový posudek pro vydání rozhodnutí ČSSZ ze dne 10.7.2017, i lékař ČSSZ hodnotící zdravotní stav žalobce v řízení o námitkách, rovněž i PK MPSV, hodnotili zdravotní stav a stanovili míru poklesu pracovní schopnosti, jak uvedeno shora. Nejvyšší přiznaná 30% míra poklesu pracovní schopnosti však nedosahuje minimálně potřebných 35% této ztráty pro invaliditu prvního stupně, tudíž žalobce nebyl uznán invalidní k datu vydání napadeného rozhodnutí. Posudek PK MPSV soud považuje za úplný a celistvý, jelikož byl vypracován za účasti odborného lékaře z oboru neurologie a zhodnocení odbornými lékaři z oboru psychiatrie a interního lékařství po zhodnocení veškeré předložené zdravotnické dokumentace žalobce a při vyhodnocení posudkových závěrů bylo vycházeno ze zjištěných diagnóz.

Ze shora uvedených důvodů proto soud žalobě žalobce nepřisvědčil a žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s.ř.s., dle něhož soud zamítne žalobu, není-li důvodná (výrok I. rozsudku). Soud napadené rozhodnutí žalované ze dne 7.12.2017 shledal jako věcně správné a odpovídající zákonu, neboť žalobce neprokázal, že splňuje podmínky pro přiznání invalidity minimálně prvního stupně a žalovaná se vypořádala dostatečným způsobem i se všemi jeho námitkami proti rozhodnutí ze dne 10.7.2017.

Žalobce ve věci neměl úspěch a správní orgán ze zákona nemá právo na náhradu nákladů řízení, soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, jak vyplývá z ust. § 60 odst. 1 a 2 s.ř.s. (výrok II. rozsudku).

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno, který o kasační stížnosti rozhoduje. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni (§ 12 odst. 1, § 102, § 106 odst. 2 a 4 s.ř.s.).

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Plzni dne 16. srpna 2018

JUDr. Alena Hocká v.r.
samosoudkyně